

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

FAMILIEZAAKJES

Blijspel in twee bedrijven

1880
door

John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2006

Nr.2906

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *FAMILIEZAAKJES* op te voeren moet de naam van auteur *JOHN VERMEULEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2006/0220/016
ISBN 978-90-385-09440

© 2006 Toneelfonds J. Janssens/John Vermeulen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren)

PATRICK DE VLAMINCK : tweederangsadvocaat, veertigplusser, gezet, cynicus.

GREET OP DE GRACHT : vrouw van Patrick, veertiger, verzorgd, niet mager.

KATHLEEN DE VLAMINCK : moderne jonge tienerdochter van Patrick en Greet,

MIREILLE OP DE GRACHT : moeder van Greet, zestigplusser, soort Hell's Angel.

KAREL DE VLAMINCK : broer van Patrick, notaris, dandy type met snor, rekt sommige woorden in de stijl van Stevaert.

BRIGITTE : Franse poetsvrouw, karikaturaal sexy (kleine rol)

DECOR

Moderne middenklasse woonkamer/salon op het gelijkvloers van een appartementsgebouw in de voorstad. Links ronde tafel met stoelen. In de fond buffetkast met daarnaast rechts een echte bar met toog en krukjes, flessen op schabben tegen de muur. Op een van de schabben een stereotuner. Op de bar een telefoon plus antwoordapparaat. Aan de muur boven buffet een grote klok. Rechts van midden zitbank en salontafeltje met daarop stapeltje tijdschriften. Vooraan rechts kleine, oude tv op tafeltje, scherm naar bank gericht. In het tweede bedrijf deze tv vervangen door een 'home cinema' met groot plasmascherm. Verder in het tweede bedrijf een kerstboom bij het venster. Rechts achter deur naar halletje, naast de deur een parlofoon. Rechts midden een venster die op de straat uitkijkt. Links achter deur naar keuken. Links vooraan deur naar de kamers.

EERSTE BEDRIJF

(Terwijl het doek opengaat, tjlpt de telefoon, donker podium, spot op de telefoon, het antwoordapparaat slaat aan, er is niemand op het podium, wanneer het licht later aangaat wijst de klok aan de muur ongeveer 14.00 h aan, het is midzomer)

ANTWOORDAPPARAAT : *(met stem van PATRICK)* Hallo, hallo, hallo, dit is het antwoordapparaat van Patrick en Greet en in beperkte zin ook van Kathleen. Mijn dochter heeft wel veel praat maar ze is nog geen zestien. Kandidaat vrijers gelieve dus niet meer terug te bellen. Ik heb een jachtgeweer en mijn vrouw is ook geen gemakkelijke. Weet ge wat ik altijd zo verschrikkelijk vind aan antwoordapparaten? Dat er zoveel zever opstaat die ge allemaal moet horen voor dat ge eindelijk zelf iets kunt zeggen. Precies of ge hebt niks anders te doen dan naar dat stomme machien te staan luisteren. Ik wil maar zeggen: het enige dat erop moet staan is toch niet meer dan: ‘We zijn niet thuis, spreek maar iets in.’ Meer moet dat toch niet zijn? Daarom dus dat ik het kort houd. Als ge mij belt, dan zult ge tenminste uw kast geen half uur moeten staan opvreten voordat ge iets kunt zeggen. Overigens, om u nog meer tijd te besparen nog eventjes het volgende: ik heb geen verzekering nodig, mijn messen en scharen moeten niet geslepen worden, ik heb geen nieuwe vliegenramen en geen nieuwe deuren van doen, mijn tapijten moeten niet gereinigd worden, ik doe al meer dan genoeg aan liefdadigheid, ik wil niet bekeerd worden want ik ga liever naar de hel, ik wil niet van telefoonmaatschappij of van stroomleverancier veranderen en ik doe al aan pensioensparen. Bon, als ’t voor iets anders is, zeg het dan maar na de pieptoon. *(Piep! Daarna een willekeurige stem)* Hallo Patrick, ’t is hier met *(Piep! Apparaat slaat af, spot uit licht aan)*

(PATRICK en GREET en KATHLEEN op langs deur rechts, PATRICK en GREET zijn heftig aan het discussiëren)

PATRICK : Als ge a zegt, moet ge ook b zeggen? Waarom eigenlijk? Om de geiten een plezier te doen misschien?

GREET : Over geiten gesproken: nu dat uw moeder eindelijk dood is...

PATRICK : Zeg eens alstublieft, zoudt ge niet eens een beetje respect hebben voor de doden? (*gaat bij bar staan, schenkt zich een borrel in uit een fles die op het blad staat*)

GREET : Respect? En waarom? Ze kan me toch niet meer horen zeker?

KATHLEEN : (*loopt naar deur vooraan links*) Ik ga naar mijn kamer, ik heb weer zoiets van ik ga een gedichtje schrijven.

GREET : Ik hoop dat ge uw vest op de grond gesmeten hebt? Ge weet dat ik er niet tegen kan dat ge ze aan de kapstok hangt.

KATHLEEN : Maak het weer niet moeilijk hè, ma! (*af*)

GREET : (*met de handen in de zij*) Meester de Vlaminck, is het niet nog wat te vroeg om al aan de fles te zitten?

PATRICK : Nee. (*slaat borrel achterover*) Ge zou voor minder zeg, wat was dat nu voor een begrafenis? Allez, 't is niet dat ik niet gelachen heb, maar ja...

GREET : (*loopt terwijl naar deur links achter en af*) Ja, 't was nogal schoon: staan ginnegappen naast de kist van uw eigen moeder. En dat durft dan iets over mij zeggen!

PATRICK : (*mompelend, schenkt zich terwijl haastig nieuwe borrel in*) Ik verbeelde me dat gij erin lag.

GREET : (*vanuit de keuken*) Wat zegt ge?

PATRICK : Nikske schat, ik zal niet gauw iets zeggen.

GREET : Gij ook koffie? Ik vond die van de begrafenis nogal slap.

PATRICK : Nee, 't is nog te vroeg voor vergif. (*slaat tweede borrel achterover*)

GREET : En die koffiekoeken trokken ook al op niks, uw broer heeft dat allemaal weer goed geregeld.

PATRICK : De volgende keer dat ze begraven wordt zal ik het zelf regelen.

GREET : Wat zegt ge?

PATRICK : Dat in de grond alle mensen goed zijn. (*grijnst breed*) Tot groot plezier van de wormen.

GREET : Ik versta er niks van, met dat machien hier.

PATRICK : *(declamerend, steekt leeg glas in de lucht)* Daar ligt ze dan, tot haar rust en de onze.

GREET : Spreek nu toch eens wat harder? En anders zwijgt ge tot ik er ben!

PATRICK : *(praat harder)* Die kroon van uw moeder was anders ook gene vette!

GREET : Mijn moeder leeft van een pensioentje van de stad, hè. De bomen groeien niet tot in de hemel. *(terwijl op met kop koffie in de hand)*

PATRICK : *(smalend)* De bomen groeien niet tot in de hemel, weer zo'n stom gezegde. Al goed dat ze niet tot in de hemel groeien, ge zult er maar met uw blote kont tegenaan flikkeren als ge op een wolk rijstap zit te eten!

GREET : *(proeft voorzichtig van koffie)* Amai mijne nek, da's heet!

PATRICK : Pas maar op dat ge uw persoonlijkheid niet verbrandt.

GREET : Mijn persoonlijkheid?

PATRICK : Awel ja, uw tong. Ge hebt van die vrouwen die precies niet meer zijn dan een tong op twee poten.

GREET : *(gaat in fauteuil zitten)* En mannen dan? Precies een stuk varkensvlees dat te lang gelegen heeft: het ziet er vies uit en er zit een eigenaardig reukje aan.

PATRICK : *(declamerend)* Liefde is geheid, het verschil ontdekken tussen Playboy en de werkelijkheid.

GREET : Goed zenne manneke, en hebt ge dat zelf bedacht?

PATRICK : *(leunt op zijn gemak tegen de bar)* Kathleen kwam daarmee af. Haar gedichtjes worden al langer hoe beter. Dat kind heeft echt talent, dat heeft ze natuurlijk van mij.

(aanzwellend geluid van zware motor die voor het huis stopt)

God in de hoge hemel, daar zullen we wat hebben! *(schenkt zich haastig nieuwe borrel in)* De rode barones!

GREET : *(zet koffiekop op salontafel)* Gij zijt precies aan de drank tegenwoordig.

PATRICK : Ge zou om minder! *(gebaart met glas in de richting van de machinist)*
Licht uit, spot aan!

(Lichten uit, een spot op deur rechts. De deur gaat open, er komt een indrukwekkende in een rood leren pak, handschoenen en laarzen geklede figuur naar binnen met op het hoofd een zwarte helm met een witte doodskop, een ondoorzichtig gezichtsmasker. Op borsthoogte de tekst: Kill! Later zien we op de rug de tekst: Software inside. Zomogelijk een klein stukje muziek uit 'Born to be wild' of iets van dien aard. Nieuwkomer neemt met gedecideerde bewegingen de helm af, schudt een hoop lang, rood geverfd haar los. Het is oma MIREILLE. Overdadig opgemaakt. Belichting wordt weer normaal.)

KATHLEEN : *(op langs deur vooraan links, heeft laptop bij zich, loopt naar de tafel)*
Daar zie, de bomma, ik dacht al dat ik een Harley Davidson hoorde. *(zet laptop op tafel, gaat zitten met gezicht naar zaal, opent scherm)*

MIREILLE : *(handschoenen uittrekkend)* Amai mijne nek, wat is 't koud buiten zeg. En dat voor juni. De advocaten lopen zelfs met hun handen in hun eigen zakken. *(grijnst overdreven vriendelijk naar Patrick, ritst haar leren pak open)*

GREET : Dag ma, moet ge koffie hebben? Want die van de begrafenis was maar slap hè?

MIREILLE : Nee, van koffie word ik te wakker. Als uwe vent thuis is ben ik liever een beetje verdoofd.

PATRICK : Hoe is't tegenwoordig bij de Gestapo?

MIREILLE : Hoe is't tegenwoordig bij de anonieme alcoholisten? *(legt helm en handschoenen op de buffetkast, gaat achter bar staan, kijkt in het rond)*
Eigenlijk had ik altijd graag barmeid geworden.

PATRICK : Gij? Een barmeid? In zo'n SM-kroeg, met een zweep in uw hand zeker.

MIREILLE : Dat zou ik wel zien zitten: die onnozele mannekes het geld uit de zakken kloppen zonder dat ge daarvoor jaren gestudeerd moet hebben zoals gij. *(kijkt Patrick aan)* En waarom zit gij niet te treuren, uw moeder is toch begraven?

PATRICK : Ik ben héél triestig, ik verga van de smart. Maar ik laat dat niet zien, ik ben een man, ik moet mijn verdriet wegstoppen.

GREET : Maar hij vrolijkte helemaal op toen hij uw motor hoorde.

PATRICK : Ja, toen dacht ik ineens: nog maar één te gaan en we zijn van al dat gezever verlost. *(gaat bij Kathleen aan tafel zitten)* Hoe gaat het met de poëzie, schatje?

KATHLEEN : Ik heb weer een nieuw gedichtje gemaakt, wilt ge 't horen?

PATRICK : Natuurlijk, laat maar komen.

KATHLEEN : *(leest van haar scherm, declamerend)*

Lieve, kleine Roosje
had een knopje aan haar doosje.
Daarmee kon ze zichzelf verblijden,
ze hoefde niet onder een huwelijk te lijden.

PATRICK : *(fronsend)* Zeg, wat is dat nu weer voor vuile praat?

GREET : Dat talent heeft ze van u, ge hebt het daarnet nog zelf gezegd.

MIREILLE : Vuile praat? Wat is er nu vuil aan een knopje en een doosje? *(tegen Kathleen)* Hè, schat?

PATRICK : Maar allez mens, doe nu niet onnozel!

MIREILLE : 't Zit allemaal in uwe kop, ventje. Mannen denken aan niks anders, da's bekend. Om de drie minuten zitten ze met vieze gedachten, daar is onderzoek naar gedaan.

PATRICK : Onderzoek, onderzoek? Door u zeker? In de tijd dat ge nog in uw vel paste.

GREET : Zeg, ge zijt tegen mijn moeder bezig, hè!

PATRICK : Juist daarom. Tegen een normale vrouw zou ik zoiets niet durven zeggen.

GREET : *(staat op, naar de keuken met lege koffiekop)* Nog altijd niemand koffie? *(af, niemand reageert)*

MIREILLE : *(bekijkt de flessen op de schabben achter de bar)* Zeg... weet ge al iets van de nalatenschap?

PATRICK : Daar hebt gij toch geen zaken mee?

MIREILLE : Dat weet ik nog zo niet, ik ben altijd goed overeengekomen met uw moeder. Wie weet, misschien heeft ze me wel wat nagelaten.

PATRICK : Goed overeengekomen? Met mijn moeder? Gij?

MIREILLE : Ja, da's begonnen toen ik haar op een keer gezegd heb dat ik er niet aan uit kon dat een schoon mens zoals zij zo'n lelijke zoon kon hebben.

PATRICK : Alstublieft, zeg!

MIREILLE : Ik had het over uw broer, Karel'tje de notaris.

PATRICK : O!

MIREILLE : En toen zei ze: da's nog de knapste van de twee.

PATRICK : *(snelle blik naar de keuken)* Zal ik u eens wat over uw dochter vertellen?

Hè? Awèl, die heeft het geloof in mijn leven gebracht.

MIREILLE : *(omkijkend naar Patrick)* Pardon?

PATRICK : Ja, sinds dat ik met haar getrouwd ben, ben ik in de hel gaan geloven!

KATHLEEN : *(declamerend)*

Is er een leven na de dood?

Laten we hopen van niet,

met één keer was hij al genoeg gekloot.

MIREILLE : *(applaudisseert)* Da's weer een goeie!

PATRICK : Maar alsjeblieft zeg, wat is dat nu weer voor een vulgaire taal? *(kijkt op computerscherm)* Zeg, en dat staat er nog geeneens op!

KATHLEEN : Nee, dat schoot zomaar ineens in mijne kop. Ik heb zoiets van dat ik het genie van de familie ben.

GREET : *(op met verse kop koffie, gaat weer in fauteuil zitten, nipt van koffie)* Maar allez zeg, da's nu ook weeral zo heet!

MIREILLE : Allez, d'r is hier in huis toch nog iets dat heet is. *(schakelt stereo in, het liedje 'Kopje Koffie' schalt hard uit de luidsprekers)*

PATRICK : *(vliegt overeind, rent naar bar, schakelt tuner uit)* Maar Mireille, zijt ge nu helemaal zot geworden? Wat moeten de buren wel denken? Mijn moeder steekt nog maar juist onder de grond!

MIREILLE : *(niet onder de indruk)* Da's ook straf, dat ze nu juist dat liedje spelen... Zou ze daar iets mee te maken hebben, uw moeder?

PATRICK : Ja, dat zal wel.

MIREILLE : Ik weet het niet zenne, Mia was dikwijls met heel rare dingen bezig. Volgens mij was ze een soort heks.

PATRICK : Ja, zo zijn er hier wel meer. *(gaat op kruk aan de voorkant van de bar zitten)* Allez, schenkt me eens een borrel in, laat zien dat ge een goeie barmeid zou zijn.

MIREILLE : *(pakt fles, schenkt Patricks glas vol)* Awèl, ge gaat me niet geloven, hè, maar ik denk dat ik dat veel plezanter gevonden zou hebben dan schooldirectrice spelen. *(Vult zichzelf een glas water uit een fles van onder de toog)*

PATRICK : Dat ge een heks geweest zou zijn? Da's toch ongeveer hetzelfde?

MIREILLE : Welnee, achter de bar staan, wil ik zeggen.

PATRICK : En af en toe een blauw oog geklopt worden door een zatte klant zeker?

MIREILLE : Pfft, dat hadden we in 't school ook. En die leerlingen waren zelfs niet zat.

Allez, meestal toch niet. (zet glas water aan de lippen)

PATRICK : À propos, wat ge daarstraks zei: ik klop niemand geld uit de zakken, anders zou ik al lang in een villa wonen in plaats van in een appartementsgebouw. Ik doe de meeste zaken pro deo, omdat ik zo menslievend ben.

MIREILLE : *(proest water uit over Patrick)* Watte? Menslievend? Gij?

PATRICK : *(opspringend, veegt water van kleren)* Ge zijt bedankt hè zeg!

MIREILLE : Advocaten, hè, die zijn zoals spermacellen: één op de drie miljoen heeft een klein kansje om een menselijk wezen te worden!

KATHLEEN : Ik heb er weer eentje! *(declameert)*

Een rare kwiet uit Deurne,
die vond een maagd in Veurne.

Maar o wat een blamage!

Ze was nog in rodage.

GREET : Ik denk dat ik die laptop maar eens een tijdje achter slot ga steken.

MIREILLE : Maar allez Greet, dat kind is goed bezig, laat ze toch doen!

GREET : Goed bezig? Waar dat die allemaal mee in haar kop zit! *(tegen Kathleen)*
Weet gij wel wat in rodage wilt zeggen, snotneus?

KATHLEEN : Natuurlijk; nog niet goed ingereden, wilt dat zeggen. *(tikt naarstig verder)* En dat ge er niet te hard mee moogt optrekken.

PATRICK : *(blaast lucht uit)* Ik geef het op. *(hijst zich weer op zijn kruk)*

MIREILLE : Misschien zou ik nog altijd wat kunnen gaan bijverdienen in een bar, want met mijn pensioentje van de stad kom ik nauwelijks toe om mijn Harley Davidson te onderhouden.

PATRICK : Pensioentje van de stad? Ge hebt nondedju een klein fortuin geërfd van die sukkelaar die ge dood gekoeioneerd hebt! *(hoofdschuddend)* Gij een barmeid... een barmoeder zeker!

MIREILLE : Barmoeder? Hebt ge mij al eens goed gezien?

PATRICK : Ene keer ja, en ik heb er drie weken lang nachtmerries van gehad.

GREET : Zeg Patrick, zoudt ge niet eens wat dimmen?

MIREILLE : Ik kan u verzekeren dat ik nog heel wat aantrek heb van de venten. (*smijt met wuft gebaar haar achteruit*) Want ik ben het waard.

PATRICK : Aantrek? Gij? Van strontvliegen zeker?

GREET : Patrick!

(*de voordeurbel gaat, indien mogelijk een snobistisch geluid, zoals bv. de eerste regel van de Marseillaise*)

GREET : (*zet koffiekop op salontafel*) Ik zal maar zelf gaan zien zeker? (*naar deur rechts*) Ik ben benieuwd wanneer die parlofoon eindelijk eens gerepareerd gaat geraken. (*af*)

KATHLEEN : Aandacht iedereen! Mijn volgende gedicht heet: (*plechtig*) Het liefdesspel. Goed luisteren, hè: (*declameert*)

Meisjes hebben een mietje,

jongetjes hebben een pietje.

Dat past mooi in elkander

zo pleziert elk de ander.

Maar er is een grooooot gevaar:

met dat spelletje lokt ge de ooievaar!

(*Kijkt Patrick afwachtend aan*) Awèl pa, geen commentaar?

GREET : (*op langs deur rechts, blijft in deuropening staan*) 't Is Denise van hierboven, haar wc is verstopt.

PATRICK : Maar enfin zeg, is 't weer gebeurd? Ze heeft er weer frietvet ingegoten zeker? En waarom komen die brandende schuren altijd bij mij bellen? Ik ben hier precies de conciërge!

MIREILLE : Dat krijgt ge als ge in een gebouw zit waar allemaal eenzame weduwen wonen. Hoe dikwijls in de week moet gij uwen toer doen?

GREET : Misschien kunt ge toch maar beter eens gaan zien voor de hele boel verstopt is tot in de kelder, want dan zitten wij er ook mee.

PATRICK : (*opstaand*) 't Is altijd hetzelfde. Spijtig dat ze deze keer niet ontploft is. Weet ge dat nog van die keer? Ze had aceton in haar wc gegoten en daarna had

ze er een brandende sigaret ingegooid terwijl ze op de bril zal. Ze vloog bijna met hare kop door 't plafond. 't Is nog op ATV geweest. Da's nogal een model zenne, die Denise. Een gevaar voor de samenleving. (*naar deur rechts*) Wanneer gaat die trien nu eindelijk eens begrijpen dat een wc niet dient om vuiligheid in te gooien? (*af, we horen hem nog buitengaand praten*) Hebt ge 't weer zitten, Denise? Allez komaan, we zullen eens gaan zien. (*geluid van slaande gangdeur*)

GREET : (*pakt haar koffiekop van de salontafel, gaat op kruk aan de bar zitten*) Weet ge wat ik denk, hè ma? Dat de Patrick het zich allemaal veel meer aantrekt dan hij laat zien.

MIREILLE : Dat Denise haar wc verstopt is?

GREET : Van zijn moeder natuurlijk. (*hoofdschuddend*) Eigenlijk zijt gij geen haar beter dan hij, 't is niet voor niks dat jullie zo goed overeenkomen.

MIREILLE : Affronteer uw eigen een beetje, hè!

KATHLEEN : De negatieve eigenschappen die we van anderen slecht kunnen verdragen zijn degene die we zelf ook hebben.

GREET : Wat zoudt gij ervan denken als ge eens naar uw kamer ging?

KATHLEEN : Ik zal mijn koptelefoon opzetten, dan hoor ik ook niet wat jullie zitten te konkelfoezen. (*zet koptelefoon van Ipod op*)

(*we horen een bonkend geluid dat van boven lijkt te komen*)

GREET : (*kijkt naar plafond*) Onze Patrick is toch niet met Denise aan het vechten zeker?

MIREILLE : Dat zou best kunnen. Met die brandende schuren moet ge altijd oppassen.

GREET : (*drinkt laatste bodempje koffie op*) Bah, nu is hij weer te koud. (*kijkt Mireille aan*) Zeg ma... mist gij onze pa nooit zo eens?

MIREILLE : Onzen Theo missen? 't Zal nog niet zijn zeker. Die hield heel het huis proper. Nu heb ik voor alles een werkvrouw nodig en dat kost geld.

GREET : Is dat nog altijd die rare Poolse?

MIREILLE : Ik weet niet waar ze vandaan komt, ik versta geen woord van wat ze zegt. Da's gemakkelijk voor als ze opslag vraagt. (*even stilte*) En koken kon hij ook,

mijnen Theo. Die bazar uit den diepvries is wel niet slecht, maar da's ook al allemaal zo duur. En dan de prijs van die naft! Als 't zo voortgaat moet ik straks nog trappers aan mijne motto gaan zetten.

GREET : Zeg ma, wordt het niet stilaan tijd dat ge dat gevaarlijke machien eens gaat wegdoen?

MIREILLE : Geen haar op mijn prachtige kop dat daaraan denkt! Kind, als ge zoiets tussen uw benen hebt gehad dan wilt ge dat nooit meer missen.

(weer een bonkend geluid van boven)

MIREILLE : *(omhoog kijkend)* Moet gij niet eens gaan zien wat die daar aan het uitspoken zijn?

GREET : Nee, want dan moet ik misschien helpen.

(KATHLEEN beweegt het hoofd met de muziek van haar Ipod, maakt 'rap' geluiden)

Mijn dochter is heel muzikaal, ze kent al twee soorten muziek: hard en heel hard. Deden wij nu ook zo onnozel toen we nog jong waren?

MIREILLE : Gij wel in ieder geval. Ik zien u daar nog altijd lopen, met uwe frou-frou en uw flapperbroek. Uw billen waren smaller dan één pijp. Allez ja, het tegenovergestelde van tegenwoordig. Nu is uw kont breder dan...

GREET : Jaja, 't is al goed! Gij hebt me zelf gemaakt hè!

MIREILLE : Da's waar, maar den onderhoud doet ook veel, hè kind?

KATHLEEN : *(neemt koptelefoon af)* Hier zie, ik heb er eentje gemaakt voor onze pa:
(declameert)

Mijn vrouw die is aan 't lijnen
en met een beetje geluk
zal ze misschien helemaal verdwijnen.

GREET : Zijt gij zeker dat ge niet kunt horen wat er gezegd wordt met dat spel op uwe kop?

KATHLEEN : Als ik er geen moeite voor doe niet, nee.

GREET : Komaan, bol het maar af, naar uw kamer! Daar is plaats genoeg.

KATHLEEN : Oké, oké. (*pakt haar boeltje bijeen*) Ik word hier behandeld als een kind.
(*naar deur links vooraan*)

MIREILLE : Nog een jaar of tien geduld, jong. Van zo gauw dat ge huishuur betaalt, zijt ge daar vanaf.

(*KATHLEEN mompelend af langs deur links vooraan*)

Ze klagen wel heel gemakkelijk tegenwoordig, hè? Weet ge wat mijn moeder zei toen ik klein was en klaagde dat ik tandpijn had of zoiets? Draai u eens een keer om, Mireilleke, zei ze dan. Dan zal ik u een schop onder uw kont geven, dan voelt ge iets anders.

GREET : Den appel valt niet ver van de boom, hè ma?

MIREILLE : Juist, en daar ligt hij dan te rotten zeker? Jullie Kathleen trekt anders helemaal niet op u, hè?

GREET : Nee, maar ze heeft wel mijn goed karakter.

MIREILLE : Nogal een geluk dat ze ook niet op haar vader trekt.

GREET : (*wantrouwig*) Wilt ge daar iets mee zeggen?

MIREILLE : Ja, dat dat kind veel chance heeft.

GREET : Wat hebt ge nu aan zo'n uitspraken als hij u toch niet kan horen?

MIREILLE : Ik ben maar aan het oefenen. (*kijkt omhoog*) 't Is precies stil geworden daarboven.

GREET : Hoe kwaamt ge daar nu zo ineens op, dat Kathleen niet op ons trekt?

MIREILLE : Hoe kwam dat nu weer?... O ja, toen ik hier aan kwam stond die knappe gast van hiernaast aan de deur.

GREET : Ja, en?

MIREILLE : Die is altijd heel vriendelijk tegen mij.

GREET : Natuurlijk, want gij zijt het waard. (*smijnt net als Mireille eerder haar haar met een wuft gebaar achteruit*) En?

MIREILLE : Wat, en?

GREET : Awèl, wat heeft dat met mijn dochter te maken?

MIREILLE : Och, ik weet niet. Ik dacht zo bij mezelf... van zo'n ventje had ik

misschien nog wel een tweede dochter willen hebben. Allez ja, vroeger toch, hè? Toen ik nog niet dichtgegroeid was.

GREET : (*verbaasd*) Een tweede dochter? Van Rikske?

MIREILLE : Aha, heet hij Rikske?

GREET : Zeg ma, wij wonen hier al zestien jaar, dan zult ge de buren toch wel zo stilaan een beetje kennen zeker?

MIREILLE : Dat weet ik nog zo niet, die van mij zie ik nooit van z'n leven.

GREET : Dat kan ik me voorstellen, die gaan allemaal lopen als gij eraan komt.

MIREILLE : Ik zeg altijd: de beste buren zijn degenen die ge met geen enkel zintuig kunt waarnemen.

GREET : Dan zult gij al zeker geen goeie buur zijn, u horen ze van op kilometers aan komen. En dan hebt ge uwe mond nog niet opengedaan.

MIREILLE : Zeg Greet... dat Rikske van hiernaast, is die getrouwd?

GREET : Dat Rikske van hiernaast is getrouwd, ja.

MIREILLE : Met een vrouw?

GREET : Zeg, wat hebt gij nu toch met Rikske?

MIREILLE : Een mens ziet niet alle dagen een knappe vent. Want er loopt toch nogal wat rond tegenwoordig! Ik ben verleden zomer nog eens naar Blankenberge gereden. Wat dat daar allemaal over den dijk strompelt! Niet te geloven. Ge moet dat zien: die kromme bleke poten onder die enorme gekleurde floddershorten! En die vette pensen in die heet gewassen T-shirts! Mensen, mensen... En dan op dat strand! Niet voor niks dat de zee zich altijd zo ver terug trekt. 't Mag een wonder heten dat ze iedere keer terugkomt. Pure horror. En stinken!

GREET : De zee?

MIREILLE : Nee, die mensen! En daar moet ge dan twee uren voor in de file staan.

GREET : Toch niet met uwe motto?

MIREILLE : Met een voiture is 't zelfs vier uren. Ze komen al langs met crème-glace terwijl dat ge staat te wachten. Vlaanderen loopt al langer hoe voller. Al goed dat we op onze achterpoten hebben leren lopen, want binnenkort zijn er alleen nog maar staanplaatsen. Nog een geluk dat er af en toe iemand doodvalt. Al kan dat soms verrekt lang duren tegenwoordig. Hoe oud was uw schoonmoeder

ook al weer? Honderd twintig of zo? Zo zag ze er toch uit.

GREET : Zijt ge niet een heel klein beetje aan 't overdrijven?

MIREILLE : Ach ja, ze kunnen er natuurlijk niet allemaal zo goed blijven uitzien als ik.

(wipt haar achteruit met bekend wuift gebaar)

GREET : Ze hebben niet allemaal het geld om op tijd en stond alles te laten aanspannen, zult ge bedoelen zeker?

MIREILLE : Hola, hola, da's allemaal naturel bij mij hè!

GREET : Jaja, alles omhoog getrokken en met een elastiekje er rond boven op uwe kop of zoiets?

MIREILLE : Zeg eens Greetje, ge zijt wel tegen uw moeder bezig, hè!

GREET : Neem me niet kwalijk, gij ziet er nog zo jong uit dat ik dat wel eens vergeet.

MIREILLE : Ik heb altijd een zwak gehad voor mensen die goed kunnen liegen. Daar kunt ge tenminste op een beschaafde manier mee leven. *(kijkt op haar horloge)*
Ik vind dat uw schoonbroer lang wegblijft.

GREET : Mijn schoonbroer nu weer?

MIREILLE : Ik vind dat eigenlijk geen lelijke vent, met zijn snor en zo. Hij doet me soms aan Clark Cable denken. Waarom zijt ge eigenlijk niet met hem getrouwd?

GREET : Omdat dat kriebelt, dat haar onder hun neus.

MIREILLE : Hij is notaris, hij zal de nalatenschap wel zelf regelen zeker?

GREET : Maar wat hebt gij toch met die nalatenschap? Haar zonen zullen al content zijn dat ze ermee toekomen om de begrafenis te betalen.

MIREILLE : Dat is het niet, geld interesseert me niet.

GREET : Nee, zo lang dat ge er maar genoeg hebt zeker?

MIREILLE : Er is iets anders, Greet... *(buigt zich vertrouwelijk over toogblad)* Ge weet toch dat Mia soms met rare dingen bezig was hè? Waarzeggerij en kaartleggen en zo. .

GREET : En hekserij dus ook, ja. Dus dáár komt dat vandaan? Ik dacht dat ge gewoon naar een slechte coiffeur geweest waart.

MIREILLE : *(zucht)* Ik zal maar al zwijgen zeker?

GREET : En voor zo'n vliegende bezem hebt ge geen naft nodig, da's ook praktisch.

MIREILLE : Oké, ik heb het begrepen. Zoek het zelf maar uit zenne, dochterke. *(trekt*

rits van haar pak dicht, wil helm en handschoenen gaan pakken)

GREET : Wacht even, wacht even, ge moet niet zo krikkel zijn. Of moogt gij alleen maar zwanzen misschien? Wat hebt ge op uw lever, expliceer het eens.

MIREILLE : *(trekt rits weer open, kijkt naar flessen)* Eigenlijk zou ik wel een sherryke willen.

GREET : Help uzelf, barmoeder. En geef mij er dan ook maar een. *(blijkt naar plafond)*
Waar blijft die Patrick nu, die heeft zichzelf toch niet door Denise haar toilet getrokken zeker?

MIREILLE : *(in de weer met glazen en fles)* Dat zou wel goed schuiven, met al dat frietvet.

GREET : Bon, ga verder: mijn schoonmoeder heeft u behekst. En dan? *(neemt een slok)*

MIREILLE : *(geheimzinnige toon)* Ik ga u iets vertellen dat ge niet gaat geloven.

GREET : Waarom begint ge er dan aan?

MIREILLE : Vijf minuten serieus, Greetje. *(buigt zich vertrouwelijk naar Greet toe)*
Kent gij Nostradamus?

GREET : *(knikkend)* Ik zie die wel eens op de markt.

MIREILLE : Pardon?

GREET : Allez ja, toch ene die erop trekt. Met een baard en vissenogen en zo. Die staat daar met een groentekraam.

PATRICK : *(op langs deur rechts, heeft een groot verband om zijn hoofd, als een tulband, hij is kwaad)* Da's nu de laatste keer geweest dat ik bij dat mens binnen kom!

GREET : Maar allez jong, wat is er gebeurd? Wat hebt ge aan uwe kop?'

PATRICK : Aan mijne kop? Een hersenschudding, dat heb ik! *(loopt achter de bar, schenkt zich een borrel in, slaat die in één keer achterover)*

MIREILLE : Ja, als ze zo klein zijn dan vliegen ze serieus van de ene kant naar de andere, hè?

PATRICK : Wie?

MIREILLE : Uw hersenen, in uw schedel.

GREET : Heeft Denise u aangevallen?

PATRICK : Vindt ge 't plezant misschien? *(terwijl met glas in de hand naar fauteuil, gaat moeizaam zitten)*